

Arkaplanda daima ince bir sızı. Kendime *gerekli olan buydu* diye hatırlatmanın sızıya faydası yok. Çekilecek olan çekilecek.

Gerekli olan nadiren duygularımla bu kadar çatışır. Mecburiyetlerine içinden bağlanmış ve *şunu istiyorum* derken bile akli mazeretler üretmek zorunda gören biri için kendimle bu *çatışma* normal değil. *Gerekli olan iyidir ve iyi olan gereklidir* diyebilirken bir anda *istediğinle gereken çatışıyor, ne yapacaksın?* sorusuyla karşı karşıya kaldım.

Gerekli olanın bu olduğunu izah etmek zor değil. Geç kaldığıma dair suçlama yapılabilir. Demek ki hiç güldüğü görülmeyen Epiktetos kadar duygularımın sahibi değilmişim. Gereklilikle ördüğüm hayatta *sırf istediğim için ne var* diye sorduğumda bir süredir verdiğim tek cevaptı. Bu da beni *gerekeni yapmakta* zorlamış olabilir.

Acul ve aptalca. Ama *gerekli*.

Her adımda, her nefeste ince ince sızlamaya devam ediyor. *Gerekli* de bu sızının parçası.

Bazı zamanlar *ölüm rabıtasında* hayatıma girmiş çıkmış herkesin yatağın etrafında toplanıp cesedimi seyrettiğini düşünürüm. Ne derler? Yüzleri nasıldır? Hangisi ağlar? Hangisi güler? Bugünlerde onun açık gözlerini kapattığından başka bir şey aklıma gelmiyor.